

[Poul Sørensen.]

kende sig fra 1,2 pct. — visse fag ser jeg ganske bort fra — op til over 16 pct. I sandhed ulige vilkår for de 680 000 arbejdere, det drejer sig om.

På denne baggrund stilles vi nu over for fagforeningernes krav, bag hvilket — det må jeg formode — socialdemokratiet har stillet sig. Hvorledes det forholder sig med det radikale venstre og retsforbundet, får vi vel senere at vide. Man stiller sig altså bag kravet om, at denne forældede opdeling af fagene skal bibeholdes. Hver kasse skal være en afsluttet enhed, kassernes ledelse skal forblive på de forsikredes hænder. Man kunne ellers have tænkt sig, der havde været en lysning at skimte, da arbejdsmarkedets parter opdeltede markedet på en anden måde, end man hidtil havde gjort det, idet man dannede de såkaldte otte områder. Det er mig ganske ubegribeligt, at man ikke kan gøre noget tilsvarende her. Sagligt har jeg ikke fået nogen motivering for, at det, når man kan dele arbejdsmarkedet i otte områder, hvor det drejer sig om løn, arbejdstid og arbejdsvilkår, så skulle være umuligt på arbejdsløshedsforsikringsområdet at gøre noget lignende, gå det skridt videre at gøre de 64 landsomfattende arbejdsløsheds-kasser i hvert fald til otte. Jeg så også helst, at der blev gensidighed mellem disse otte kasser.

Her kommer man ind på den moderne tanke, som jo også inden for socialdemokratiet har tilhængere: dannelsen af industriforbund. Det er en tanke, som vi, hvis vi skal være konkurrencedygtige, nødvendigvis må tage op med større iver, end det hidtil er sket.

Det er på denne baggrund og ud fra disse synspunkter, jeg gerne vil betragte arbejdsløshedsforsikringsproblemet, og det er derudfra, jeg skal tillade mig at gøre nogle bemærkninger om det lovforslag, som nu er til forhandling.

Jeg har allerede i hvert fald indirekte peget på den behandling, problemet havde fået i kommissionen; jeg vil nu gerne direkte understrege, at jeg synes nok, det er et hastværksarbejde, som det vil være overordentlig interessant at få lidt nærmere oplysning om i dag. Hvad det er, der er sket her, får man i og for sig ikke meget at vide om i lovforslagets bemærkninger, ej heller af den

højtærede ministers fremsættelsestale. Jeg må for mine følgende udtalelser tage det forbehold, at jeg beder den højtærede minister rette mig, hvis mine udtalelser ikke nøje svarer til det grundlag, den højtærede minister har udarbejdet sit lovforslag på. Jeg forstår lovforslaget således, at af de 64 arbejdsløsheds-kasser vil der være 29 arbejdsløsheds-kasser, som får mere i tilskud; og 35 arbejdsløsheds-kasser, som får mindre. For at sige det i tal: man opererer her med et beløb på 17 mill. kr., som der flyttes om på. Der er kasser, som får mere; det er de 17 mill. kr., og der er kasser, som får mindre — det er godt 6 mill. kr., hvortil lægges de 11 mill. kr., som er det yderligere krav til statskassen.

Når jeg betragter disse bestemmelser, må jeg spørge den højtærede minister: hvilket princip er der gået frem efter? Hvilke synspunkter har man anlagt, da dette lovforslag skulle bygges op? Hvis man tager nogle enkelte stikprøver — og det er disse tal, jeg gerne vil have korrigeret; vi kunne ikke få dem i kommissionen, det var der ikke tid til, men nu må stedet vel være til at blive retledt af den højtærede minister — skal jeg ikke sige noget til, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse kommer i første række. Det er klart, at når der skal en ændring til, må Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse komme i første række; det er jo dette, som er langt det største, ja, næsten det eneste problem, der foreligger.

Men når jeg ser på forslaget om at fordele 17 mill. kr. til kasserne, spørger jeg, hvorledes det kan ske, og hvad der altså ligger bag, at f. eks. metalarbejderne, Smedenes Arbejdsløshedskasse, skal have 1,3 mill. kr. Denne arbejdsløshedskasse har en formue på 63 mill. kr., og smedene har jo — det kan vi kun være glade ved — en stor indtjeningsevne, noget over 12 000 kr. i gennemsnit mod gennemsnitlig for alle arbejdere godt 9 000 kr., og en arbejdsløshed på kun 4,5 pct. mod gennemsnitlig 9,8 pct. Men når denne kasse har en formue på 63 mill. kr. og medlemmerne kun betaler et kontingent på 62 kr. om året, hvorledes kan det så være, at den skal have 1,3 mill. kr. efter det foreliggende lovforslag? Det forbløffer mig.

Ligeledes vil jeg gerne spørge den højtærede minister om følgende. Hvorledes for-